

CSONTOS MÁRTA

Mimikri

*A világ neked csak egy szolgáltató vállalat,
már nem kívánod átrendezni, marad a régi
science fiction, lefut a program az Androméda-
ködben, nem követed Kirkegaard elméletét sem,
nem akarod vagy-vagy alapon megkapni az Égi
Konténerből a neked juttatott részesedést,
nem adod másnak a döntés jogát, nem hagyod,
hogy a túlélők ugróiskolájában ne te dobd
elsőként a legkedvezőbb pozícióból a követ,
azt hiszed, te vagy a kiválasztott, neked juttatja
az Úr az alkonyból kibontott utolsó sugarat,
prófétaként elemzed, amit más még nem látott.
Te vagy a mimikri, ha menekülnöd kell,
neked állnak sorfalat a jelek.*

*Megkapod valódi identitásod, szelektálsz a színt,
az alakot, a formát, utánszóiddal kitöltöd a teret.
Beteljesül benned az álom, a haragot átengeded
a szelepen, kezébe szelídül a Nagy Mutáns: az Idő.
A láthatatlant is megidézed, az érintésben simára
csiszolod szenvedélyed, s mindent elkövetsz, hogy
sziklába vésd létigédet, csak egyet nem tudsz tenni;
Hádész kapuja előtt, halhatatlanság oldatába
mártani a túloldalra lendítő ugrókötelet.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) költő, műfordító, esszéíró, gimnáziumi tanár. A Szegedi Írók Társaságának tagja. Legutóbbi kötetei: Szerzők, műzsák, szenvedélyek (esszé, Accordia – Littera Nova közös kiadása, 2011); Egografia 3 (aforizmák, Littera Nova, 2012), A Sehol szélén (Littera Nova, 2014).

Ördög nélkül nem megy

Látogatás Hieronymus Bosch kertjébe

*Tűzeső és földcsuszamlás fenyeget,
a Nagy Visszatérés kétségessé vált,
még te is elmosolyodsz saját döntéseden,
amikor leveszed vásznadról az ibolyakék
drapériát, hogy közszemlére tegyed önnön
belső meztelenségedet, majd próbálj
otthonra lelni egy kihörpintett tojáshéjban
kandúrok, disznók és patkányok között.*

*Ott állsz az előtérben, fürdőt veszel az
alvilági színkeverékben, melyben kurtizánok,
csepűrágók és medvetáncoltatók borulnak térdre
a Nagy Komédiás előtt, hogy örökre istenhozzádot
mondjanak az Alázatnak.*

*A távolban egy priorissza mossa rózsafüzérét
lidérces patakban, homokszagú ruhájában
vöröshagyma, paszuly és aszalt szilva. Már
szüret után vagyunk, s nincs ki gyümölcsöt
aggasson az édeni Fa-Alteregókra.*

*Az angyalok zeneszobájában ördög ül a
keverőpultnál, gőzölög a szürkeség az égen.
Behunyt szemekben lombhullattak a fák, – az
avarban engedetlenség, idegenség, bujaság.*

*Én meg önmagamnak állítok tilalomfát a kert
kapuja előtt, s nem engedek utat semmiképp
a póre vágyakozásnak.*

Torzó

*Túl az égen, a szemembe
lopakodó kék lángjában
te ülsz, Uram, s ha jól látom,
kezedben megfeszül a virág.
Árnyékos hideg leple alatt
nem érzem öled melegét
s a felhígult magasságban
tüntetően hátat fordítasz nekem.
Nem látod? – térden csúszva
nem lehetek próféta.
Nem tudok beléd kapaszkodni,
egy udvari bolondnak nincs kegyelem.*